

Een zonedans op kraaiendpoten

Mede dankzij het spaarzame ochtendlicht dat nu, zo net na zevenen op een zaterdagmorgen, door de verkleurde gordijnen priemde – gordijnen die ooit kobaltblauw waren geweest en inmiddels de vergankelijkheid in muisgrijze tinten uitdroegen – kwam Willem tot de conclusie dat het grootse leven dat hij had willen leiden door de verstreken jaren aangelengd was tot een smakeloos vocht; iets dat hij dronk omdat hij drinken moest, niet omdat het smaakte. Een pijnlijke conclusie, die helaas maar al te zeer gestaafd werd door de teloorgang van zijn ochtenderecties.

Terwijl hij zijn gedachten voor een zoveelste, zinloze ronde langs de zaken des levens liet gaan, hoorde hij een vrachtwagen grommend tot stilstand komen. Dat is waar, dacht hij, een nieuwe bewoner in het huis hiertegenover. Er gebeurt in ieder geval iets. Van korte duur wellicht en ongetwijfeld eindeloos vervelend allemaal, maar wie weet net aan de moeite waard om mijn benen voor uit bed te duwen.

Hoewel de slapeloze nacht als grind tegen de binnenkant van zijn schedel knarste en zijn benen het bezinksel leken te bevatten van al zijn zwaarmoedige gedachten, lukte het Willem – versterkt door het besef dat blijven liggen even nutteloos was als aan de dag beginnen – om met zijn tenen zijn pantoffels op te sporen. Vier vermoeiende stappen later trok hij de gordijnen open. Met rauwe stem zei hij: 'Opnieuw een zonsopgang. De tijd schrijdt voort; het noodlot kent geen rust.'

Beneden in de straat was de nieuwe buurvrouw bezig te verhuizen. Haar gebukte houding trok zijn blik. In het strijklicht lichtte een achterwerk op dat zo genadeloos prachtig was dat Willems levenslust plots in hem terugkeerde. Vertraagd door de magie van het moment zag hij de vrouw zich omdraaien. Hun handen gingen tegelijk omhoog. Door Willems masker van zwartgalligheid barstte een lach. De buurvrouw, echter, kreeg rode blosjes op haar wangen. Abrupt draaide ze terug; haar rug sloeg duizend deuren dicht.

Willem staarde naar beneden, naar de wederopstanding van iets dat hij sinds lang voor dood gehouden had en nu zijn parse hoed boven onderbroek en vensterbank uit stak.

Een moment later strekte hij zich weer onder zijn dekbed uit, terwijl hij tegen zichzelf fluisterde: 'Alles wat zich opricht, richt zich uiteindelijk te gronde.'